

antur, quales sunt superbi diuites, q̄ iuxta scripturæ uocem, **Ducūt in bonis dies suos, & in puncto ad inferna descendunt.** Alij hic humiliantur, sed in futuro exaltantur, sicut sunt sancti pauperes, & præcipue illi, qui propter deum omnia sua derelinquūt, & spontanea paupertate semetipsos humiliāt, ut in futuro exaltari mereantur. **Amemus ergo uirtutē humilitatis in præsentī uita, ut à dño exaltari mereamur in altera uitā, illius uestigia sequentes qui ait: Discite à me quia mitis sum & humilis corde, & inuenietis requiē animabus uestris.** **Humilis autē dictus est quasi humilius.** Ille ergo uere humilis esse cognoscitur, qui se terram & cinerem iugiter esse considerat, dicens cum beato **Abraā patriarcha: Loquar ad dñm meū, cum sim puluis & cinis.** **Humilitas nō solum in corpore, sed etiam in mente conseruanda est, iuxta exemplum illius, qui in regali solio constitutus, aiebat: Humiliatus sum usquequaq; dñe, uiuifica me scdm uerbū tuū.** **Humilitas quippe magistra est sapiētiae, teste ppheta q̄ ait: Bonū mihi dñe quod humiliasti me, ut discā iustificatiōes tuas.** **Quāto em̄ uniusquisq; hic ppter deū fuerit humilior, tāto in futuro erit excellentior,** **Petro apostolo teste q̄ ait: Humiliamini sub potētī manu dei, ut uos exaltet in tēpore uisitatiōis.**

Job. 14

Gene. 18

i. Petri. 5

FERIA QVARTA

quatuor temporum. Marci IX.

In illo tēpore Respondens unus de turba, dixit ad Iesum: Magister, attuli filium meū ad te, habētē sp̄m mutum: qui ubi tūq; eū apprehenderit, allidit eū: Et rel:

NOrandū quod semper loca rebus congruunt. In montē dñs orat, transformatus, discipulis arcana suæ maiestatis aperuit: in inferiora descendens, turbę occursum excipit, miserorū fletu pulsatus. Sursum, discipulis mysteria regni celestis referat: deorsum, turbis peccatā infidelitatis exprobrat. Sursum

patris uocē, his quibus poterat, pādit: deorsum spīrī malū ab his qui uexabant, expellit. Qui etiā nunc p qualitate meritōrū, alijs ascendere, alijs uero nō desistit descēdere. Nā carnales adhuc & incipiētes, quasi īma petentes cōfortat, docet, castigat: pfectos autē, quorū conuersatio in cælis est, sublimius extollēdo glorificat, liberius de æternis instruit, & sape q̄ a turbis nec audiri quidē ualeant, docet. Dæmoniacū autē hunc, quē descendens de monte dñs sanauit. Marcus quidē surdū mutūq̄, Mathæus uero lunaticū fuisse cōmemorat. significat autē eos, de quibus scriptū est: **Stulti ut Luna mutantur**, qui nunq̄ in eodē statu pmanētes, nūc ad hęc, nūc ad illa uicia mutati, crescūt atq̄ decrescūt. Qui muti sunt, nō cōfirēdo fidē: surdi, nec ipm aliquatenus ueritatis audiēdo sermonem, Spumant: ut, cū stultitia tabescunt. Stultorū nanq̄ & languidū atq̄ hebetū est, spumas saliuarū ex ore dimittere. Stridēt dentibus, cū iracūdiarū furore flāmescent, & nulla uirtutis industria cōfortati, eneruiter uiuunt. **Quod autē ait, Et dixi discipulis tuis, ut eū ce**

erant eū, et nō potuerūt, patenter accusat aposto-
 los, cū impossibilitas curandi interdū nō ad imbecilli-
 ratē curantiū, sed ad eos qui curandi sunt fidē refera-
 tur, dicere dño. Fiat tibi secundū fidē tuā. Qui respō-
dēs dixit eis: O generatio incredula, quādiu
apud uos ero? quādiu uos patiar? Non hoc tādīo
 superatus ait māsuetus ac mitis, qui non aperuit sic-
 ut agnus coram tondente os suum, nec in uerba fu-
 roris erupit, sed quasi in similitudinē medici, si a gro-
 tū uideat cōtra sua praecepta se gerere, dicat: Vsque-
quo accedam ad domum tuam? quousq; artis perdā
industriam, me aliud iubente, & te aliud perpetrante?
 Intantum autem non est iratus homini, sed uitio:
 & per unum hominem Iudaeos arguit infidelitatis,
 ut statim intulerit: Afferre illum ad me. Et attu-
lerunt eum. Et cum vidisset eum, statim spiri-
tus cōturbauit eum, et elisus in terram, volu-
tabatur spumans. Allatum domino puerum spi-
 ritus conturbat & elidit, quia saepe dū conuerti ad de-
 um conamur, maioribus nouisq; antiqui hostis pul-
 samur insidijs. Quod ob id utiq; callidus facit aduer-
 sarius, ut uel odium uirtutis incutiat, uel expulsionis
 suę uindicta iniuriam. Hinc ē enim (ut de specie trās-
 eamus ad genus.) qđ ecclesiæ sanctæ primordijs toe
 grauissima inferebat certamina persecutionū, quae
 suo regno dolebat subito animarū illata fuisse dis-
 pēdia. Et interrogauit patrem eius: Quan-
tum tēporis est, ex quo hoc ei accidit? At ille ait: Ab
infantia. Et frequēter eū in ignem & in aquas misit,
 ut eum pderet. Erubescat Iulianus, qui dicere au-
 det omēs homines absq; ulla contagione peccati na-
 sei in carne tā innocētes per omnia, q̄ fuit Adā qm̄

creatus est. Quid em̄ habuit iste puer, ut ab infantia à dæmonio uexaret̄ acerbissimo, si nullo originalis peccati uinculo tenebatur, quē cōstat nullum adhuc proprium potuisse habere p̄ctm̄? Cōfiteatur catholici quia nemo immunis à noxa primæ prauaricationis nascitur, & innocet gratiam dei, qua liberetur de corpore mortis p̄ Iesum Christum dñm nostrū. Intelligat scriba doctus, in hoc dæmoniaco à dño curato, saluationem omnium fidelium esse designatam, q̄ originalis culpæ reatu astricti ueniūt in mundum, unius redēptoris Iesu Christi fide & gratia saluandi. Quod aut̄ dictum est, [Et frequenter eum in ignē & in aquas misit,] maxima humanæ uecordiæ facinora designat. Ignis namq; ardor, ad feruorē iracūdiæ referendus est: aqua, ad uoluptates carnis, quę dissoluere mentem per delicias solent. Vel certe in ignem fertur dæmoniacus, quo adulterācium corda succensa sunt: & in aquas, quę solent extinguere charitatē. **Sed si quid potes, adiuua nos, miser-tus nostri.** Iesus autē ait illi: Si potes credere, om̄ia possibilis credenti. Aptum dñs responsum dedit petenti. Ipse em̄ ait, [Si quid potes, adiuua nos:] & dominus, [Si potes, inquit, credere,] possum uos miser-tus adiuuare: quia fides non ficta om̄ia quę salubriter petit, impetrare meretur. Quo contra leprosus, qui fideliter clamabat: Dñe, si uis, potes me mūdare, congruum suæ fidei accepit responsum: Volo, mūdare. Et continuo exclamās pater pueri cum lachrymis, aiebat: Credo domine, adiuua incredulitatem meam. Nemo repente fit summus, sed in bona conuersatione à minimis quisque inchoat, ut ad magna perueniat. Alia nāq; sunt uirtutis exordia, aliud, p̄ se

tus, aliud perfectio. Si em̄ & ipsa fides ad perfectionem suam non quibusdam gradibus duceretur, iste interrogatus an crederet, nō responderet: Credo dñe, adiuua incredulitatem meā. Si em̄ credebat, cur incredulitatem dicebat? Si uero incredulitatē habere se nouerat, quō credebat? Sed quia per occultam inspirationem gratia, meritorū suorum gradibus fides crescit, uno eodemq; tempore is, qui necdum perfecte crediderat, simul & credebat, & incredulus erat. Et cum videret Iesus concurrentē turbā, comminatus est spiritui immundo, dicēs illi: Surde & mute spiritus, ego precipio tibi, exi ab eo, & amplius ne intro eas in eum.] Comminatio domini, diuini est uirtus imperij. Nō autem puero qui uim patiebatur, sed dēmoni qui inferebat, comminatus est: quia qui peccantem emendare desiderat, uitū uitiq; increpando & execrando debet exterminare, sed hominem amando refouere. Bene autem dominus, q̄ spiritum immundum pellit ab homine, simul ne amplius in eum ingrediatur imperat: quia ille ueraciter à dæmoniaca dominatione liberatur, qui ad peccata, à quibus semel p̄nitendo mūdatus est, uitat male uiuendo reuerti. Et clamans, & multum discerpens illum, exiit ab eo. Exiturus ab homine spiritus immūds, discerpit eum, ac furētī clamore terruit inuentes: quia plerūq; diabolus, dum de corde expellitur, acriores in eo t̄tationes generat, quā prius excitauerat, quādo hoc quietus possidebat. Et factus est sicut mortuus, ita ut multi dicerent quia mortuus est. Iesus autem tenens manum eius, eleuauit illum, & surrexit. Quē hostis impius iam fugere compulsus strauit, ac mor̄

tuo similem reddidit, hunc pius saluator miti suæ de
 xteræ tactu eleuauit. Qui sicut uerum se esse deum
 potentia saluandi docuit, ita etiam ueram se habu-
 isse carnis naturam more tactus humani declarauit.
 Negat namq; Manichæus insanus, ueraciter eū carne
 indutū fuisse sed ipse cū tot languentes suo tactu ere-
 xit, mundauit, illuminauit, hæresim illius, & antequā
 nata esset, damnauit. Et cum introisset in do-
 mum, discipuli eius secreto interrogabant il-
 lum: Quare non potuimus eicere eum? Et
 dixit illis: Hoc genus in nullo potest exire, nisi in ora-
 tione & ieiunio.] Dum docet apostolos quomodo
 dæmon nequissimus debeat expelli, omnes instituit
 ad uitam, ut scilicet nouerimus grauiora quæq; pec-
 cata uel immundorum spirituum tentamenta iei-
 nijs & orationibus esse superanda: iram quoque do-
 mini, cum in ultione scelerum nostrorum fuerit ac-
 censa, hoc remedio singulari posse placari. Ieiunium
 autem generale est, non solum ab escis, sed à cunctis
 illecebris abstinere carnalibus, imò ab omnibus ui-
 tiorum continere passionibus. Sic & oratio genera-
 lis, non in uerbis solum est, quibus diuinam clemen-
 tiam inuocamus, uerum etiam in omnibus quæ in ob-
 sequium nostri conditoris fidei deuotione gerimus,
 teste Apostolo qui ait: **Semper gaudete, sine inter-
 missione orate.** Quomodo enim quis omnibus ho-
 ris atque momentis sine intermissione deum potest
 inuocare sermonibus? Sed tunc sine intermissione
 oramus, cum ea solum opera gerimus, quæ nos pie-
 tati nostri commendent autoris. Quo nimirum iei-
 unio & oratione, iuuante domino, cunctas antiqui
 hostis debellabimus ac propulsabimus insidias.

1. Thes. 5